

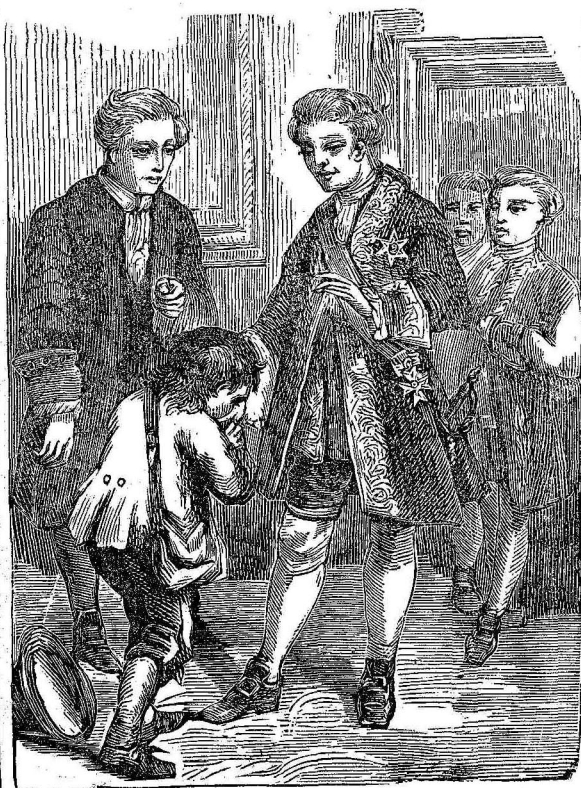

ΕΤΟΣ Ζ.
ΑΡΙΘ. 78.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΟΥΝΙΟΣ 1874.

Τιμᾶται λεπ. 10.

Τιμή ἑτησία, Ἀθηνῶν Δρ. 1—
Ἐπαρχιῶν » 1,20
Τουρκίας » 2—

Η ΦΩΛΕΑ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ.

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.)

Ὅταν ἀκολούθως ὁ διάδοχος ἀπῆντης τὴν μικρὸν Γεώργιον, τῷ ἔδειξεν ὠραῖον βιβλιάριον εὐμορφοδεμένον καὶ τῷ εἶπεν, « θὰ σοὶ δανείσω τὸ βιβλίον τοῦτο, Γεώργιε, καὶ εὐθὺς ἀφοῦ δυνήθῃς ν' ἀναγνώσῃς μίαν σελίδα ἐξ αὐτοῦ χωρὶς νὰ σφάλῃς, θὰ σοὶ τῷ χαρίσω »

Ὁ πτωχὸς βοσκὸς εὐχαριστήθη μεγάλως καὶ τὸ

ἤγγισε μετὰ πολλῆς προσοχῆς διὰ τῶν ἄκρων τῶν δακτύλων του, ὡς νὰ ἦτο κατασκευασμένον ἐξ ἱστοῦ ἀράχνης.

Μετ' ὀλίγας ὁμῶς ἡμέρας ἐπέστρεψεν εἰς τὸ φρούριον καὶ ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὸν διάδοχον· ὅταν δὲ τὸν ὠδήγησαν εἰς τὸ δωμάτιόν του,

— Τώρα ἡμπορῶ, — εἶπεν, — ἐξοχώτατε, νὰ ἀναγνώσω μίαν σελίδα ἐκ τῶν ἐξ πρώτων φύλλων, ὅπως δῆποτε θέλῃς χωρὶς νὰ κάμω τὸ παραμικρὸν σφάλμα Ὁ διάδοχος ἐξέλεξε τὴν σελίδα, ὁ δὲ Γεώργιος τὴν ἀνέγνωσε χωρὶς νὰ σκοντάψῃ ποσῶς. Ὅθεν ὁ διάδοχος τῷ ἐχάρισε τὸ βιβλιάριον, ὁ δὲ Γεώργιος ἐπῆδα ἐκ τῆς χαρᾶς του.

Πρωῖαν τινὰ μετὰ ταῦτα ὁ πατὴρ τοῦ διαδόχου, βασιλεὺς τῆς Πρωσσίας, ἦλθεν εἰς τὴν ἐξοχικὴν ἔπαυλιν αἰφνιδίως· ἦτο δὲ ἔφιππος ἀκολουθούμενος ὅψ' ἑνὸς μόνου ὑπῆρέτου. — Ἦλθε νὰ ἴδῃ τὸν μικρὸν υἱόν του καὶ ποίας προόδους ἔκαμει εἰς τὰς σπουδὰς τε.

Ἐνῷ δὲ ἐκάθηντο εἰς τὴν τράπεζαν ὁ διάδοχος διηγήθη εἰς τὸν πατέρα του τὸ περιστατικὸν τῆς ὠραίας φωλεᾶς εἰς τὸ θάσος καὶ τοῦ ἐντίμου βοσκοπούλου, τὸ ὅποιον τοῦ τὴν ἔδειξεν. Ὁ δὲ πατὴρ ἠκροάετο μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ ἐξιπράσθη ἀκούσας περὶ τῆς τιμιότητος καὶ τῆς φιλαληθείας τοῦ χωρικοῦ ἐκείνου παιδίου.

Ναί, Μεγαλειότατα, — προσέθηκεν ὁ παιδαγωγός· — ἡ τιμιότης τοῦ παιδίου τοῦτι εἶναι ὡς ὁ δεδοκιμασμένος χρυσοῦς. — Θὰ ἐγένετο δὲ πιστὸς ὑπῆρέτης τῆς Αὐτοῦ ὑψηλότητος, τοῦ Διαδόχου σας, — ἄνθρωπος· εἰς τὸν ὅποιον νὰ θέτῃ πᾶσαν ἐμπιστοσύνην. Ἐπειδὴ δὲ εἶναι προικισμένον μὲ προτερήματα ἐξαιρετα, εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο, ἂν τὸ παιδίον τοῦτο ἐξαιδεύετο πεπόντως. Ὁ πατὴρ του εἶναι πτωχὸς καὶ δὲν δύναται νὰ τὸν προαγάγῃ — ἀλλ' ὁμῶς εἶναι λυπηρὸν, παιδίον

τοιούτων προτερημάτων και ἀρετῆς νὰ ᾖται ἀπλοῦς σκαπανοποιὸς ὡς τὸν πατέρα του.

Μετὰ τὸ γεῦμα ὁ βασιλεὺς ἔλαθε κατὰ μέρος τὸν διάδοχον καὶ συνωμίλησε μετ' αὐτοῦ ἐφ' ἱκανὴν ὥραν. Μετὰ ταῦτα ἔστειλε καὶ προσεκάλεσάν τὸν μικρὸν Γεώργιον. Τὸ πτωχὸν παιδίον ἔμεινεν ἔκθαμβον, ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὴν λαμπρὰν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς, καὶ ἐστάθη ἔμπροσθεν ὠραίου καὶ λαμπρῶς ἐνδεδυμένου κυρίου ἔχοντος μέγαν ἀστέρα ἀστράπτοντα μὲ ἀδάμαντας· ἐπὶ τοῦ στήθους του, ὅταν δὲ ὁ παιδαγωγὸς τῷ εἶπεν, ὅτι ὁ κύριος ἐκεῖνος ἦτο ὁ βασιλεὺς, ὁ μικρὸς Γεώργιος ἔκυψεν εὐσεβαστῶς τὴν κεφαλὴν.

— Λοιπὸν, τέκνον μου, — εἶπεν ὁ βασιλεὺς μὲ τόνον γλυκύν, — ἀκούω, ὅτι ἀγαπᾷς πολὺ τὴν ἀνάγνωσιν, δὲν σ' ἀρέσει νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸ σχολεῖον νὰ σπουδάσῃς;

— Ἀχ, Μεγαλειότατε, — εἶπεν ὁ Γεώργιος, — ἂν ἡ ἀπλὴ ἐπιθυμία ἦτο ἱκανὴ νὰ κάμῃ τὸν ἄνθρωπον μαθητὴν θὰ ἦμην τοιοῦτος ἀπὸ τῆς αὔριου. Ἀλλὰ δυστυχῶς εἶμαι πτωχὸς — καὶ ἐδῶ εἶναι ἡ δυσκολία.

— Ἀκουσον, — εἶπεν ὁ βασιλεὺς, — ἴσως δυνηθῶ νὰ σὲ κάμω μαθητὴν. Ὁ παιδαγωγὸς τοῦ υἱοῦ μου γνωρίζει εὐσεβῆ τινα ἱεροκλήρυκα, ὅστις εἶναι φίλος του καὶ δέχεται ἐπιμελῆ παιδιὰ εἰς τὴν οἰκίαν του ὅπως τὰ πρὸτοιμάσῃ διὰ τὸ Γυμνάσιον· θὰ σὲ στείλω ἐκεῖ καὶ θὰ πληρώσω ἐγὼ διὰ τὴν ἐκπαίδευσίν σου. Σ' ἀρέσει τοῦτο;

Ὁ βασιλεὺς περιέμενεν, ὅτι ὁ Γεώργιος θὰ ἐχαίρει το μέγਾਲος καὶ θὰ ἐδέχετο εὐχαρίστως τὴν προφορὰν ταύτην· ἀλλ' ἐνῷ ἐμειδίασε κατ' ἀρχάς, ἡ ὄψις του ταχέως μετεβλήθη καὶ ἔμεινε σιωπηλός.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς, — φαίνεσαι διατεθειμένος νὰ κλαύτῃς. Τί σὲ συνέβη;

— Ἀχ! Μεγαλειότατε, — εἶπεν ὁ Γεώργιος μὲ τρέμουσαν φωνήν, — Ὁ πατήρ μου ἔχει ἀνάγκην τοῦ μισθοῦ μου ὡς βοσκοῦ τὸ καλοκαίριον καὶ τῆς ἐργασίας μου τὸν χειμῶνα· φοβοῦμαι δὲ ὅτι δὲν θὰ δύναται νὰ οἰκονομῇται χωρὶς ἐμοῦ.

— Εἶσαι καλὸν παιδίον, — εἶπεν ὁ βασιλεὺς φιλοφρόνως, — Ἡ υἱική σου φιλοστοργία εἶναι πολυτιμότερα τοῦ πολυτιμοτάτου ἀδάμαντος, ὅστις εὐρίσκεται εἰς τὸ θησαυροφυλάκιόν μου. Θὰ ἀναπληρώσω ἐγὼ τὴν ζημίαν, τὴν ὁποίαν ἡ ἀπουσία σου θὰ προσενηύσῃ εἰς τὸν πατέρα σου. Εἶναι ἀρκετὸν τοῦτο;

Τὸ πρόσωπον τοῦ μικροῦ Γεωργίου ἤστραφεν ἀπὸ χαρὰν, καὶ μὲ ἐγκάρδιον εὐγνωμοσύνην ἔλαθε τὴν χεῖρα τοῦ ἀγαθοῦ βασιλέως καὶ τὴν κατεφίλησεν, ὅπως παρίσταται εἰς τὴν προκειμένην εἰκονογραφίαν· ἔπει-

τα δὲ ἔδραμεν πρὸς τὸν οἶκόν του ἵνα ἀναγγεῖλῃ τὰ χαροποιὰ νέα εἰς τὸν πατέρα του, ὅστις ἔτρεξεν εἰς τὸ φρούριον νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν βασιλέα διὰ τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀγαθότητα. (Ἀκολουθεῖ.)

Ο ΜΑΡΤΙΝΟΣ ΚΑΙ ΟΥΔΑΛΤΕΡ

Δήγημα ἀναφερόμενον εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ Στρασβοῦργου.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ· διὰ τὴν Ἐφημ. τῶν Παίδων.)

(Συνέχεια τοῦ ἀριθ. Μαΐου.)

Ὁ καιρὸς παρέρχεται. Τὰ παιδιὰ ἐμεγάλωσαν τὰ χύτερον ἢ ὅσον ἐπεθύμει ἡ μήτηρ, ἥτις θὰ εὐχαριστεῖτο νὰ τὰ ἔχῃ μικρὰ παιδιὰ ὀλίγον τι περισσότερον χρόνον, Ἡ Ἐλισάβετ ἀδελφεὶ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον κατὰ τὸ κάλλος καὶ τὸ ἐράσμιον τοῦ χαρακτήρος καὶ τελειώνει τὰς σπουδὰς τῆς, καθ' ὃν χρόνον ὁ Οὐδάλτερος εἰσέρχεται εἰς τὸ σχολεῖον. Ἀμφότερα τὰ παιδιὰ εἶναι ἐπιμελῆ εἰς τὰ μαθήματά των, ἅπαντες δὲ οἱ διδάσκαλοι, τὰ υπεραγαπῶσι.

Τοῦ Μαρτίνου ἡ ἀγαπητὴ σπουδὴ εἶναι ἡ φυσικὴ ἱστορία. Πόσον προσεκτικὸς εἶναι εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ζωῆς τῶν ἀγαπητῶν του ζώων!

— Ὁ Μαρτίνος βεβαίως θὰ κατασταθῇ ποτε φυσικοῖστορικὸς, — εἶπέ ποτε περὶ αὐτοῦ ὁ διδάσκαλός του, — ἂν καὶ ἀποκρίνεται ὅταν ἐρωτᾶται περὶ τούτου μὲ τὸ «Δὲν γνωρίζω».

Ὁ Οὐδάλτερος, ἀπ' ἐναντίας, διστάζει ἂν πρέπη νὰ γείνη ὑπάλληλος τοῦ σιδηροδρόμου, ἢ αξιωματικὸς ἐν τῷ στρατῷ· Ἐπὶ πολὺ ἐφαίνετο κλίνων πρὸς τὸν σιδηροδρόμον, ἀλλ' ἀφοῦ μίαν ἡμέραν εἶδεν ἕνα στρατηγὸν ἐφιππον μὲ στολὴν λαμπρὰν καὶ μὲ πτερωτὴν περικεφαλαίαν, ἔκτοτε ἀπέφασκε νὰ γείνη καὶ αὐτὸς στρατηγός! Ἡ μήτηρ ἀπ' ἐναντίας ἐπεθύμει νὰ γείνη ἱεροκλήρυξ, περιέγραψε δὲ εἰς τὸν Οὐδάλτερον τὴν ζωὴν καὶ τὰ χρῆμα τοῦ ἱεροκλήρυκος διὰ ζωηρῶν καὶ ἐλκυστικῶν χρωμάτων.

— Πόσον ὠραῖον θὰ ἦτο ἂν ἐγίνεσθ τοιοῦτος εὐσεβῆς καὶ καλὸς κήρυξ τοῦ Εὐαγγελίου! — προσέθηκεν ἡ μήτηρ τελειώσασα τὰς παρατηρήσεις τῆς.

— Λοιπὸν, μῆτερ, — εἶπεν ὁ Οὐδάλτερος μετὰ μικρὰν σιωπὴν, καθ' ἣν ἐκούτταξεν ἀσκαρδαμικτεῖ τὴν μητέρα του, — Λοιπὸν, μῆτερ, θὰ γείνω εὐσεβὴς στρατηγός!

Ἡ Ἐλισάβετ ἦτο 18, ὁ Μαρτίνος 12 καὶ ὁ Οὐδάλτερος 10 ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, ὅταν ἔμπορος τις ὑπήγεν εἰς τὴν πόλιν των, Ὁρλιτζ. — Ὁ ἔμπορος ἐκεῖνος ἦτο ξένος καὶ ἔμελλε νὰ διαμείνῃ ἐκεῖ μόνον ὀλίγας ἡμέρας. — Εἰς μίαν συναναστροφὴν εἶδε τὴν Ἐλισάβετ,